

[Ahlmann-Ohlisen]

ke at være godt nok. Det er positivt, at ministeren lægger op til en såkaldt rullende planlægning, således at vi hele tiden kan bedømme, om vort redskab lever op til de stillede forventninger.

Redegørelsen behandler omhyggeligt alle dele af investeringsplanen, og jeg vil gerne kommentere nogle særlige forhold.

De to grupper i samfundet, som skal bære de største investeringer, er industrien og landbruget. Industrien skal ifølge planen investere 1 mia. kr. i spildevandsrensning og landbruget 1,1 mia. kr. i opbevaringskapacitet.

For så vidt angår industrien er det ærlig talt glædeligt, at de foreløbige tal tyder på, at de vurderinger, som blev lavet i forbindelse med vandmiljøplanen, holder stik. Det er øjensynlig muligt for industrien at reducere sit forbrug af både kvælstof og fosfor. Det samme gør sig gældende for kommunerne, som således skal påskønnes for deres indsats indtil nu.

Når miljøministeren i en tale for nylig gav industrien en, skal vi sige velment opsang, vil jeg gerne tilslutte mig denne opsang, men også benytte lejligheden til at rose industrien for den indsats, den har gjort, og som efter vores opfattelse afspejles i Industrirådets 20-punkts-miljøprogram fra den 26. marts 1987.

I øvrigt var det første, vi hørte til ministerens redegørelse, forlydender om nogle foreløbige beregninger af effekten af landbrugets investeringer til reduktion af landbrugets udledning af kvælstof og fosfor. Disse foreløbige tal, som fremgår af redegørelsen, tyder på, at landbruget totalt set muligvis kan få problemer med at leve op til forudsætningerne i vandmiljøplanen. Tallene fremkaldte en række reaktioner, som er helt naturlige, og som bekræfter, at den danske miljøpolitik stadig væk optager mange mennesker.

Det fremgår også, at landbruget for så vidt angår husdyrgødningen og gårdbidragene klarer det helt pænt, mens brugen af kunstgødning i første omgang ikke synes at være begrænset så meget som ventet. På denne baggrund er det naturligt, at partierne bag vandmiljøplanen, som det hele tiden har været tanken, vil vurdere tingene i 1990, men nøgternt betragtet er den biologiske proces langsom, hvad enten vi vil det eller ej, og den endelige effekt kan efter planen først måles i 1993 og derefter.

De kommende vurderinger skal ske, vil jeg understrege, i samarbejde med landbruget. Dansk landbrug står over for store udfordringer og omstillinger i de kommende år. Nogle af opgaverne løses nu med refinansieringsplanen for landbruget, og Det Konservative Folkeparti mener ikke, at tiden er inde til at stille nye, ændrede krav til landbruget – hverken større eller mindre – slet ikke før vi har de endelige tal.

Hvad er det så, miljøministeren har foreslået i denne situation? Det er såmænd, at vi standser op og tænker os om, indtil vi reelt kan vurdere, hvor godt eller skidt det står til.

Det Konservative Folkeparti ønsker ikke løsninger, som kunne betegnes som panikløsninger. Vi har konstateret, at mange benytter lejligheden til at trække spørgsmålet om en kunstgødningsafgift op af mølposen endnu en gang, men efter konservativ opfattelse løser en afgift ikke miljøproblemerne i landbruget.

Det Konservative Folkeparti kan støtte miljøministeren i, at det nu må være slut med at skønne og beregne. Nu må tiden være inde til, at vi begynder at måle og aflæse, således at vi kan se den virkelige effekt af vore investeringer.

Fiskerne er en gruppe, som ikke direkte er omfattet af vandmiljøplanen. Imidlertid er gennemførelse af vandmiljøplanen ikke mindst til fordel for denne gruppe. Der er jo ingen tvivl om, at forureningen af havmiljøet påvirker en række fiskeres levebrød.

Det fremgår af redegørelsen, at ministeren ønsker at prioritere genanvendelse. Det Konservative Folkeparti har altid ment, at der bør genbruges mere i Danmark. Rigtig genanvendelse er ikke bare sund fornuft, det er sund fornuft sat i system.

Vi skal lære at have flere private kompostbunker, således at vi ikke fylder deponeringspladserne op med haveaffald.

Vi finder det også rigtig, at udviklingen af genanvendelsesprojekter kan støttes af det offentlige, men det er samtidig vigtigt, at det offentlige holder sig væk fra de mange private virksomheder, som allerede arbejder med målrettet genanvendelse. Den dybe tallerken skal ikke opfindes for anden gang for skattekroner. Vi mener, at affald er noget, der ingen værdi har. Har det en værdi, er der snarere tale om råstoffer.